

גליונו של בן מזלך

סיון תשפ"ג

גליון י"ג

הרחיבי

מקום אהלך

סיקור ותיעוד נרחב

למעמד היוקרת

"הנחת אבן הפינה"

לישיבת מאור יוסף

13 |

קבלת התורה תשפ"ג

שיחה מיוחדת מאת מו"ר הגאון הגדול הרב
מצליח חי מאזוז שליט"א | עמ' 8

עוד אכנך ונבנת

כתבת שטח אודות בניין בית מדרשו של מרן רבנו
ראש הישיבה שליט"א | חלק ב' | עמ' 10

דבר מלכות

יו"ר האיגוד הרב יהודיע שלמה כהן

תמונות..

ישנה תופעה, היא כבר מזמן הפכה אצלנו להרגל ולדבר שבשגרה.

תמונות. מצלמה. תיעוד כל שהוא.

כל אירוע מצולם עד כלות, בכל הזדמנות המצלמה נשלפת ומתקתקת ללא הפסקה.

מי מדבר על שמחות משפחתיות, אם להורים שלנו יצא אלבום כמעט מלא לגמרי מהחתונה שלהם, היום אלבום זה רק לכרית, הכמות של התמונות עולה בהדרגה עם הגיל והמצב... עלוני תמונות מגדולי ישראל ומכל אירועי השבוע והחודש נמכרים בכל דוכן, בקיצור ולעניין, הגיגה של תמונות.

דור של תמונות.

כולם רוצים לזכור, שגם אחרי זמן תישאר האפשרות לחזור ולהרגיש. השמחה הייתה כל כך מוצלחת, נחמד אחרי שנה או שנתיים לפתוח את האלבום להיזכר ולהרגיש שוב את השמחה. התמונות גורמות לאדם להרגיש ששום דבר לא עובר וחולף, כל מה שהוא רוצה נשאר לעד, לא נשכח, נכנס לארכיון.

ויש לזה גם פן רוחני...

הנה מגיע וכא חג מתן תורתנו! יום גדול ונשגב, אחד משלושת הרגלים בהם אנחנו מנסים כל אחד בדרכו לספוג אל קרבנו את ההשפעה הרוחנית הנשגבה היוודת משמים כל שנה מחדש. את השפע הזה אנחנו רוצים לשמר, לא לאבד.

איך אפשר לצלם את שבועות, את ההשפעה, להכניס לאלבום ולפתוח מתי שצריך?

"והשיאנו ה' אלוֹקינו את ברכת מועדיך לחיים ולשלום" – כמילים אלו אנו מבקשים מאת מקדש ישראל והזמנים שנשא איתנו את ברכת המועד הלאה, שתיספג בנו ובנשמתנו לאורך ימים ושנים, שתישאר לנו בנפש כמו תמונה באלבום.

לא סתם לעשות תמונות, לא סתם לשמור אלבומים, אלא שנוכל בכל עת מצוא לחזור אל ההרגשות, לחוש שוב את ההתעלות, למצות את התכלית של המשא הזה, של המתנה הנפלאה הזו שקבלנו בהר סיני.

.....

בחודש בו חל חג מתן תורה, זו העת לכתוב אודות התרחבות אהלי התורה, שגשוג היכלי לומדיה, ותנופת הפיתוח האדירה אותה חווים בתי המדרשות החוסים לאורו של מרן רבנו הגדול ראש הישיבה שליט"א.

תודת המערכת נתונה לרב עובדיה חן על טובת העין שנהג בנו במאמרו המחכים אודות הכתב הספרדי, ישלם ה' פעלו, אמן.

יהי רצון ונזכה לאהבת התורה אמיתית, ללמוד וללמד לשמור ולעשות, אמן.

בברכת התורה

יחי צדק שלמה כהן

יו"ר מטעם איגוד בני הישיבות 'לגיונו של מלך' | יו"ר האיגוד והמערכת הרב יהודיע שלמה כהן

לפניות לאיגוד 'שופרו של מלך' 077-3220743

הוצאה לאור **אידישע קאפ** 053-3189546

© כל הזכויות שמורות לאיגוד בני הישיבות ולעורכי המדורים

בסייעתא דשמיא

גליונו של בן מלך

גליון י"ג – סיון תשפ"ג

כְּנֵתוֹתֵינוּ

מִסְנוֹתֵינוּ

הוצאה לאור גם

מכתב ספרדי

(חצי קולמוס)

053-3189546

אידישע קאפ

אור המאיר

גאון ישראל מרן ראש הישיבה רבנו מאיר מאוזז שליט"א

פניני הוד

ה. יש בתורה אושר ומתיקות שלא תמצא בשום חכמה אחרת. אם יש לך תרגיל חשובני מסובך ופתרת אותו, נו, אתה נשאר כאותה תחושה, אולי קצת שמח מזה, אבל גם זה מתפוגג מיד. אבל ההרגשה כשאתה מצליח להסביר הגהה סתומה וחתומה, או מה הוקשה לרש"י, או מהרש"א מסובך, השמחה ממלאת אותך. ותמיד כשתראה ותיזכר בכיבוד שלך תשמח שמחה אמיתית, שמחה של תורה, וכך צריך לגשת אל התורה באהבה ויראה. כשתיגש ככה, תוכל להשפיע את חביבותה של התורה על עם ישראל.

ו. רבי יוסף משאש היה אישיות מיוחדת. פעם אחת נסע בן גוריון עד חיפה כדי לפגוש אותו, וכשבא אצלו ראה על השולחן ציור. שאל את רבי יוסף: מי צייר את זה? ענה לו רבי יוסף: אני. לא האמין בן גוריון עד שלקח רבי יוסף דף ועט וצייר את הציור מחדש, והתפלא מאד על זה. היה לו כתב מאד יפה ומסודר, כמו דפוס. יש לו ספר על הלכות שחיטה שהוציא אותו כמו שהוא בכתב יד, כי הכתב כל כך יפה, שחבל לאבד אותו. והיה מתפרנס מזה, כותב מזוזה לזה ומכתב לזה. יש לו ספר 'אוצר המכתבים' - מתוק מדבש! אתה יכול לקרוא ולקרוא ולא לשים לב איך הזמן עובר. (והוא כותב שם כמה פעמים לאנשים: "שלח מהר הכסף". לא מתבייש, כי צריך לדעת לשלם).

א. בלימודים של חג שבועות - משלי, רות, אזהרות, יש הרבה מה להרש. פעם בתונס (התשכ"ב) כשלימדתי בכיתה אזהרות והייתי קורא עם התלמידים כמה קטעים, ואחר כך מרחיב עליהם בחידושים, הדלת של הכיתה היתה פתוחה. ואבא שלימד בסמוך, שמע שכך אני מלמד. שלח לי פתק על ידי אחד התלמידים ובו כתוב: "ליגמר איניש והדר ליסבר" (שבת דף ס"ג ע"א). בזה רמז לי שאלמד איתם יותר את המנגינות והטעמים מאשר החידושים, כי הניגונים האלה הם מסורות שצריך לשמור עליהם.

ב. התורה נכתבה לפני אלפי שנים, וכל מה שכתוב בה אמת לאמתה לנצח. וגם דברים שאנחנו לא מבינים, עם הזמן מגלים עוד ועוד הוכחות לנכונותם. ואף שאיננו צריכים הוכחות, הקדוש ברוך הוא מגלה את זה כדי לסתום פי המקטרגים. רבי שלמה קרעי סיפר לי על ילד מחונן, שפעם בשבוע לוקחים אותו לאוניברסיטאות ש"חכים" יותר. ושם אמרו לו שסיפור המבול זה רק אגדה יפה... (עפ"ל), רשעים כאלה. ואמרת לי שלא יקחו את הילד לשם. כי מי שמעז לדבר כך, הוא כופר. וצריך להתרחק מאנשים כאלו, ובפרט ילד שעדיין אינו חזק בדעתו.

ג. שמעתי שראש הממשלה ביבי נתניהו בירך 'שהחיינו' בשם ומלכות בעת העברת שגרירות ארה"ב לירושלים. ויש בזה דבר טוב ודבר לא טוב. דבר לא טוב כי הוא היה בלי כיפה, ועוד שזו ברכה לבטלה, כי לא מצינו בשולחן ערוך שיש לברך שהחיינו בעת העברת שגרירות ארה"ב לירושלים... אבל יש בזה דבר טוב כי רואים שיש בו ניצוץ של אמונה, וצריך לשמוח בזה. זו שיטתי, שצריך לעודד את החילוניים על כל ניצוץ של אמונה שרואים, וככה זה ילך ויגדל. ואפילו שהם עדיין לא בסדר כל כך, אבל כיון שרואים שיש להם ניצוצות של אמונה זה טוב מאד, ואם תלכה אותם בסוף זה יהפוך ללהבה. כי הגלות והשוואה השכיחו בעוה"ר את האמונה מעם ישראל.

ד. התורה מתוקה בלי שיעור, ארוכה מני ים, כמה שתלמד לא תשבע. יש בה עומקים וחוכמות בלי סוף כפשוטו, ותמיד יש בה חידושים ואתה מחדש ושמה בה. ויש כאלה טוענים "אין לי חשק", וזה מפני שלא טעמו את מתיקות התורה, כי ברגע שיטעמו ממילא יהיה להם חשק. וכמו שאין צריך לשכנע ילד לאכול ממתק, ותמיד יש לו רצון וחשק לעוד סוכריה. ככה התורה ויותר מזה. כשיש לך קטע קשה וטרחת ועמלת להבינו ובסוף עלה בידך להבינו כראוי, כמה אושר יש לך. אתה מרגיש כמה התורה מתוקה גם בלי סוכריות, לא צריך סוכריה.

מקבלים את התורה באהבה

058-3241518

שמע שלמה

אור העולם מרן הראשון לציון רבנו שלמה משה עמאר שליט"א

קבלת התורה

אותנו, מטשטש את הראייה שלנו, מכלכל את הכל עד שאיננו יודעים להבחין. כל חוש ההכנה מתבטל בגלל השיעבוד שאנו משתעבדים לו.

"כי אם בתורת ה' חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה". דייק מורי ורבי ע"ה שהפסוק לא אמר בתורת ה' 'רצונו', אלא 'חפצו', שכל חפציו לא ישו בו, כל מה שרואה ורוצה זה רק תורת ה'. אנו צריכים להתחזק במיעוט בעסק, מיעוט באכילה, מיעוט כדיבור ומיעוט בכל ההבלים.

יצר הרע יודע שמתקרב למתן תורה ולכן הוא מעלה כל מיני עניינים ציבוריים שמעניינים את האדם, ומוצא לכל אדם איך לפתור אותו לפי מה שמעניין אותו, 'מספק לכל בריה די מחסורה'. העיקר להעסיק את העולם שימלא את ראשם ויסתמוהו כשאר עניינים מבלי שיהיה מקום לתורה. אנו צריכים לפנות את עצמנו מכל הדברים הללו, 'ואנכי פינתי הבית', לפנות את בתי הנפש מכל ההבלים ולהיות פנויים לתורה, לעסק התורה ולעמלה של תורה, ללמוד בעמל וביגיעה אמיתיים. 'ובזה היא באה אל המלך', בזה נבוא לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה 'ביום חתונתו וביום שמחת ליבו', שיתן לנו את התורה. בשביל לקבל תורה אנו צריכים לבוא עם כלים שנוכל לקבל, לא שחס ושלום נגיע ונאמר שאין לנו במה לקחת, הראש מלא בשטויות, 'מים אין בו אבל נחשים ועקרים יש בו'. כשאין מים שזו התורה, באים דברים אחרים עד שלא נשאר מקום לתורה. צריך לפנות, לטהר את עצמנו ומחשבותינו.

צריך להשקיע מחשבה והתכוננות בערך התורה לעומת שאר חפציו. לדעת שכל הדברים אינם שווים לעומת התורה, הכל הבל, לתת לכל העניינים את המשקל הנכון להם ולתת לתורה את המשקל הנכון. זה הפשט שכל חפציו לא ישו בו, אך הבעיה היא שאנחנו מחשיבים את הכל ומשווים את התורה לשאר דברים. צריך לתפוס את ההכנה הזאת, להעמיק בה, ואז הלב של האדם נפתח כדי להכין את עצמו לתורה.

ההתכוננות היא מפתח הלב, אנו צריכים לפתוח את הלב שלנו להגיע להכנות האלה, ו'הבא ליטהר מסייעין אותו'. לא רק רוצה, אלא בא, עושה מעשה, ואז מרימים אותו ומסייעין אותו משמים. ויהי רצון שחפץ ה' בירינו יצליח לקבל את התורה באהבה וברצון במידה נכונה וראויה מתוך מסירות, עמל ויגיעה, ושמחת עולם על ראשנו.

אנו מתקרבים לחג השבועות וככל שמתקרבים צריך התחזקות גדולה יותר לקראת מתן תורה. זה העניין של הימים האלה, ימי ההכנה ללימוד התורה. חלק מההכנה זה להתכונן בערך התורה.

"אמר רבי יהושע בן לוי בכל יום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרות ואומרת אוי להם לבריות מעלבוניה של תורה". שאלתי פעם מה זה עלבוניה של תורה, ענה לי אחד ששמע בכנסת אדם שדיבר נגד התורה ונגד לומדיה, גינה אותם ועשה מהם צחוק, וזה עלבוניה של תורה. אמרתי לו – חס ושלום, וכי בשביל שוטה כזה שלא יודע להבחין בין מינו לשמאלו תצא בת קול מהר חורב? אפילו השדים לא מדברים עליו, הוא לא מעניין אף אחד. זה עלבון שלו, לא של התורה. "הכל לפי המבייש והמתבייש", אדם שמשוגע זרק עליו אבן אינו מתבייש, הוא מנסה להרגיע אותו וזהו, זה לא מעליב אותו. כך אדם זה שפוער את פיו נגד התורה, הוא רק מגלה את קלונו ועלבונו שלו.

אלא, עלבוניה של התורה זה מאיתנו, ממי שיודעים מה זו תורה, שמבינים מה היא התורה. אנחנו, שאוהבים תלמידי חכמים ומעריכים עמלי תורה. יש לנו זמן כשביל לעבוד, לאכול, לטייל ולהבר, וכמוכן לקרוא עיתונים, ובכל אלה איננו אומרים אין לנו זמן, אבל כשאומרים לאדם שיבוא ללמוד, הוא אומר 'לא עכשיו, אין לי זמן', ואם כבר בא יושב בדוחק ומחכה ללכת. זה עלבוניה של תורה. אתה שיודע מה זה תורה, שמכיר את ערך התורה, יש לך זמן לכל מיני שטויות והבלים? הרי "כל חפציו לא ישו בו", ואתה עושה את התורה פחותה מכל חפציו, זה העלבון הכי גדול! לא רק שמבטל תורה בשביל פרנסתו, אלא גם בשביל עיתון וכל מיני דיבורים של הכל.

העיסוק בכל הדיבורים על מה שקורה, אין בזה ממש, לא יוצא מזה שום דבר, בזמן הזה תלמד תורה. זה עלבוניה של תורה, כי מדובר בירא ה' שיודעים מה היא תורה ורוצים תורה, חפצים בתורה, אבל לא מתעוררים ושמים על לב. על זה יוצאת בת קול מהר חורב ומכרות "אוי להם לבריות מעלבוניה של תורה".

התורה הזאת היא נכבדה וכל העמים מוקירים אותה ויודעים את ערכה. "כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים", זה לא סתם, ראיתי את זה בחוש, ישבתי עם כל גדולי האומות, הם יודעים מהו ערכה של תורה. עד שלפעמים הייתי מרגיש עלבון, איך הנוצרים, המוסלמים או ההינדים וכל העולם מכינים מהו ערכה של תורה ואנחנו מזלזלים בה. עד שמצאתי תירוץ, להם אין יצר הרע נגד התורה, אבל לנו יש, היצר משגע

חזק ויאמץ ליבך

מורנו הגאון הגדול הרב צמח מאזוז שליט"א

ההכנה לחג מתן תורה

זמן מתן תורתנו

בתורה אלא עמלים בתורה, מתי שאנחנו יגיעים בתורה, אז הקב"ה רואה שאנחנו אוהבים אותו, ומשפיע עלינו שפע. תשעה פסוקים של ברכות הקדוש ברוך הוא שופך עלינו. אנחנו צריכים לאהוב את הקדוש ברוך הוא גם כשיש קושי! היצר הרע יודע יפה שתלמוד תורה כנגד כולם (פאה פ"א מ"א), אנחנו צריכים להתגבר עליו!

תיקון ליל שבועות

בליל שבועות, אנחנו מראים את האהבה שלנו לתורה. מה לומדים בליל שבועות? אם זו סוגיא בגמרא, אז אנחנו לומדים ונהנים, אפשר ללמוד סוגיא להעמיק ולהתפלפל בה. אבל אנחנו קוראים אדרא, אנחנו לא מבינים שם שום מלה, קוראים ג"כ שלושה פסוקים מתחלת פרשה ושלושה מהסוף, אבל בגלל שזה מה שאנחנו לומדים אפילו שפחות נהנים, בזה אנחנו מראים את האהבה שלנו לקדוש ברוך הוא. היום ברוב הישיבות לומדים בליל שבועות גמרא, אבל מי לנו גדול מהרב החיד"א שכל התורה בכיסו, למעלה משישים ספרים חיבר בימי חייו, והוא עצמו היה לומד את תיקון ליל שבועות. וכי הוא לא ידע ללמוד גמרא?! הלאו שנידע אחוז אחד ממה שהוא ידע! אבל בכל זאת הוא למד את הסדר הזה. הגאון מוילנא גם למד את הסדר הזה. לפני ארבע או חמש שנים, כתבו בעתון שהרב שטיינמן לומד את הסדר הזה. וכי אנחנו יותר מהם?! אבל לנו זה לא משנה, הכל נקבע על ידי רבנו האר"י שמי כמוהו מורה, ואם זה מה שקבע רבנו האר"י, הוא יודע שזה מה שעושה נחת רוח לקדוש ברוך הוא. את זה נלמד בלי דיבורים וכלי הפסקות, נראה לקדוש ברוך הוא שאנחנו אוהבים אותו באמת! עם כל הקושי להשאיר בלילה ערים, בזה אנחנו כיכול אומרים לקב"ה: "כן! אנחנו אוהבים אותך!"

לאחר ההכנה הקב"ה ישפוך עלינו את הצלחת התורה

בימים האלה כדאי לנצל כל רגע, שב תלמד עוד רבע שעה, עוד חצי שעה, ותכונן ותשמח לקראת קבלת התורה. אם מתכוונים כך לקבלת התורה, אם מגיעים עם רצונות כאלו לקבל את התורה, אז הקדוש ברוך הוא שופך עלינו את אהבת התורה, את ההצלחה בתורה,

בעוד שלושה ימים נחגוג כסייעתא דשמיא את חג השבועות, זמן מתן תורתנו. לכאורה היה צריך לומר יום מתן תורתנו, זה היום שבו ניתנה התורה, מה זה זמן מתן תורתנו? מסכימים המפרשים כך. ההארה שהיתה בזמן מתן תורה לפני יותר משלושת אלפים ושלוש מאות שנה, אותה הארה מתגלת בכל שנה ושנה, ומי שרוצה לזכות לקבלת התורה, עליו להכין עצמו לזכות לזה. זה הזמן, פספסת? תחכה לשנה הבאה, שנזכה בעזרת ה'. זהו זמן מתן תורתנו.

עכשיו זה הזמן! בכל שנה ושנה מתגלת אותה הארה קדושה, מי שבאמת יקח את עצמו בידים, יזכה לקבל את התורה. כמו שבזמן מתן תורתנו הקדוש ברוך הוא אמר לעם ישראל: "היו נכונים לשלושת ימים" (שמות י"ט ט"ו), תהיו מוכנים! בעוד שלושה ימים אנחנו הולכים לקבל את התורה, אנחנו עומדים לקבל מתנה גדולה שהמלאכים נלחמו שתשאיר אצלם. כשרוצה ה' לתת את התורה למשה שיתן לעם ישראל, המלאכים לא רצו לוותר עליה. אמר הקדוש ברוך הוא למשה רבינו: "תענה להם למה התורה צריכה להגיע אליך". אמר לו משה רבנו: "אני יכול לענות להם תשובה, אבל אני מפחד מהם, שלא ישרפו אותי בהבל פיהם". מה הקדוש ברוך הוא עונה לו? "אחוז בכסא כבודי וענה להם תשובה" (על פי שבת פ"ח ע"ב). מי זכה בחיים שלו לתפוס בכסא הכבוד? רק משה רבנו! בידיו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, איזה מלאך יוכל לפגוע בו?! אף אחד לא יוכל לפגוע בו! הוא ענה להם תשובה, ניצח אותם, וירד מההר עם שני לוחות אבנים בידו.

התורה שמרה על עם ישראל

בחודש האחרון גילו בעתונים, שלהיטלר ימח שמו שהיה מתחבא בכונקר מתחת לאדמה, היו שם מסכת פסחים ואחד מהחלקים של הרמב"ם. אחרי שנהרג היטלר, נתנו את אלה לבן של הרב הראשי הרב הרצוג במתנה. והשאלה שכולם שואלים, מה לו להיטלר הרשע עם מסכת פסחים וחלק מהרמב"ם? אלא התשובה היא כך. הוא ניסה להבין מה הכוח של התורה, כיון שהיה רואה שעם ישראל מצליחים להתחזק מעמד כל השנים בזכותה!

אוהבים את ה' עם כל הקושי

הקדוש ברוך הוא שמח שמראים לו שלמרות שיש קושי אנחנו אוהבים אותו. כתוב בפסוק: "אם בחוקותי תלכו" (יקרא כ"ו ג'), ופירש רש"י: שתהיו עמלים בתורה. לא אמרו שתהיו עוסקים

יצחק ירנו

מורנו הגאון הגדול הרב יצחק ברדא שליט"א

מעלת האחדות

אחת. ולכן נבחרו הנשיאים להיותם ראשונים.

ובכן, ראינו שהאחדות מאחדת את כל הבריאה, וכך גם את דעותיהם של כולם, וכמו שראינו שכל הנשיאים חשבו בדיעה אחת שווה בשווה, והקריבו שווה בשווה. ולכן התורה חזרה על כל קרבן שהקריבו הנשיאים אע"פ שכולם היו שווים, לומר לך: כיון שהיתה להם כוונה נכונה ושווה להורות על האחדות ביניהם, לכן פרסמם הכתוב על ידי חזרת הקרבן בפרוטרוט.

ואם נשאל איך האחדות מאחדת, התשובה היא: מכיון שכולם באחדות, כולם חושבים אותו דבר, וממילא אין שום סיבה לקיטוב חלילה, אלא אחדות של כל הבריאה חלה כאחת. ולכן זכו ישראל לקבל תורה שמקורה באחדות. ומי נתן לנו את התורה? – הקב"ה, שהוא אחד ושמו אחד.

גילוי הסוד על בתי המקדש ששרדו מאות שנים

מזה נלמד דבר גדול, והוא, שאנחנו רואים שני בתי מקדש, שהקריבו בהם קרבנות ללא הפסקה, ובכן מהו הסוד, כיצד אכן שרדו שני בתי המקדש כל כך מאות שנים שיקריבו בהם קרבנות ללא הפסקה, כתי"ת שנים [כת-ית, השני ת"כ שנים, והראשון ת"י שנים] – ?

התשובה היא: האחדות שהיתה לנשיאים זיכתה לישראל, לדורותיהם, להמשיך להקריב קרבנות במקדש, אפילו שהיו בחלק מהשנים עובדי עבודה זרה, ואפילו שהגויים צרו על ירושלים, לא בטלה העבודה במקדש. וזה עצמו מפליא ביותר, הכיצד שני הפכים משמשים כאחד, בערבוביא? –

התשובה היא: "האחדות" שמאחדת, והיא שאיחדה את העבודה הקדושה של הקרבת הקרבנות למשך מאות שנים רצופות. ואפילו בימי המצור, זכו ישראל שיקריבו שני קרבנות תמיד של שחר ושל בין הערביים, שאפילו הגויים השולטים עלינו היו מעלים להם שני טלאים כל יום פעמיים. עד כי גבר אויב לצערנו, והעלו להם דבר אחר. ומאז פסקה העבודה בעונות הרבים.

אבל למדנו פרק נפלא בחיי העם, בעבודה שלו במקדשים, שהאחדות היא דבר חזק מאד, המחזק והמחזיק את העם כארצו ובבתי המקדש לו. ומעתה בואו אחיי בואו רעיי ונתאחד סביב האחדות, ונראה פלאות.

חג השבועות, עליו נאמר: "ויחן שם ישראל נגד ההר". ולימדו חז"ל: "מלמד שחננו כאיש אחד בלב אחד!" – זו המימרה הידועה. וכאן הבן שואל: מה עושה האחדות שהביאה את עם ישראל, למרות הקיטוב בדעות ובחלוקה המפורסמת של השכטים והעדות ככל עם ישראל? – כיצד עשתה האחדות, מפנה כזה שהביאה את כולם סביב לאחדות שהגיעה אותם לתכלית: "לקבל תורה?" – ועוד, את מי האחדות מאחדת? ואיך היא מאחדת? –

לזה נבוא לראות עין בעין, את כל הקורות אותנו, ומיד נראה מול עינינו, תשובה לשאלות הללו.

למה נבחרו הנשיאים, ולא משה או אהרן

בפרשת "נשא", מספרת התורה על הקמת המשכן בראש חדש ניסן, ואז נצטוו הנשיאים, שהם יהיו הראשונים שיקריבו את הקרבנות בהנוכח המשכן. ונשאלת השאלה: למה נבחרו דווקא הנשיאים שהם יקריבו ראשונה, ולא משה או אהרן או הזקנים? –

התשובה לזה היא: מכיון שכל דבר, צריך שיהיה לו כותרת, או סימן מסויים, כדי שנדע את חשיבות הדבר. למשל, הומש בראשית קוראים לו "בראשית", לרמוז לכולם שחומש זה הוא מספר על ההתחלה וראשית העולם. וכך כל דבר יש לו כותרת.

כמו כן ספר "תהלים" שחיבר דוד המלך עליו השלום נקרא בשם "תהלים" מלשון "תהלה", לרמוז שהוא מהלל להשם יתברך. כמו כן המשכן היתה בו השראת שכינה, כמו שנאמר: ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, משכן מלשון שכינה וכו' וכו'.

וכיצד שווה שכינה, על ידי שיש אחדות אהבה ואחוזה שלום וריעות. ולפינו אנחנו רואים כיצד זכו ישראל לקבל תורה? – התשובה היא: "ויחן שם ישראל". ולמה "ויחן" בלשון יחיד, ולא "ויחנו" שכולם חנו? – התשובה היא: מכיון שהם חנו כאיש אחד בלב אחד, לכן זכו לקבל תורה. ואותו דבר, כמשכן כיצד תשרה השכינה במשכן? –

לכן ציוה השם לכל הנשיאים, שהם יהיו הכותרת וההתחלה של המשכן, כדי שכל ישראל יהיו עיניהם נשואות לנשיאים שלהם באחדות.

ובאמת שאכן ראינו שכל הנשיאים הקריבו קרבנות, בלי שנשיא אחר יידע מה שמקריב חבירו, ובסופו של דבר התגלה הנס, שכל הנשיאים הקריבו כולם שווה בשווה, בלי שיידעו אחד את השני מראש, וזה לימד אותנו שכולם היו באחדות

תורת חיים

קטעי חיזוק מיוחדים לרגל חג מתן תורה אודות שקידת התורה עמלה ואהבתה

מאת מו"ר הגאון הגדול הרב מצליח חי מאזוז שליט"א

עמל התורה

אדם צריך למסור נפש על עמל התורה. זו הדרך היחידה לגדול בתורה. לשקוד ולשקוד ולשקוד. מורי ורבי הגאון הגדול הרב משה הלוי זצ"ל, היה שקדן בצורה שאי אפשר לשער ולתאר. הוא היה יושב ומוסר לנו שיעור בעיון בישיבה, כל יום בדרך כלל בערך כשלוש שעות, משעה אחת עשרה עד השעה שתיים. השיעור היה למבחר הבחורים בישיבה, כאשר לפני זה מכינים את השיעור במשך שעות כמוכן. אני זוכר שהייתי יושב עם החברותא שלי ומכין את השיעור, ואחרי שאנחנו מעמיקים ומתבוננים והופכים כל צד בסוגיא במשך כמה שעות, והחברותא אומר לי: אם הרב יקשה כך נענה לו כך, ואם הרב יקשה כך נענה כך, וכן על זו הדרך. אנחנו נכנסים לשיעור, והנך חמש דקות הרב מפרק את כל הבנין שבנינו בסוגיא. מתחילה הרב היה מקשה קושיא, ואנחנו שכבר התכוננו היינו עונים לו עליה, והוא מקשה לנו על זה: לפי דבריך איך תענה על כך וכך? והשני מנסה לתרץ והוא דוחה אותו. וכל הבנין מתפרק. אחרי זה הרב היה כונה הכל מחדש, לאט לאט. וכן על זו הדרך בכל יום בשיעור בישיבה. הרב היה מחדד אותנו ברמות גדולות בצורה הזאת. למדתי אצלו כל יום ויום כמשך חמש שנים רצופות, ובין השאר הספקנו ללמוד כל הלכות שבת וכל הלכות רבית. ואסביר, בהלכות רבית הרב לימד אותנו פרק איזהו נשך הגמרא רש"י התוספות והראשונים, עם הר"ף גימורק יוסף הבית יוסף שלחן ערוך והש"ך, ובמשך שמונה חודשים גמרנו הכל. ובנוסף, הרב היה עושה לנו מבחנים קשים ומורכבים, שלענות על שתי השאלות הראשונות היו לוקחות לנו כשעה וחצי. הרב היה כותב שאלה של דוגמא, ושואל איך לפתור אותה הלכה למעשה, בין אם השאלה כגמרא ובין אם השאלה בהלכה, שתלמיד עם ספרים מסתבך לענות עליהם. ואנחנו נעדים צעידים בני שבע עשרה..., והרב היה ממריץ אותנו שחייבים לענות ולהספיק הכל.

אי אפשר להקשות עליו משום מקום בתורה

פעם מורי ורבי הרב משה ע"ה הלך לדרוש בכלל "חזון עובדיה" של הרב יצחק יוסף, ודיבר בנושא מסויים שביקשו ממנו לדבר שם. הוא דיבר במשך כשעתיים. כאשר התחיל לדבר, קמו כמה והתחילו להקשות לו קושיות על הדברים. אחד הקשה לו קושיא ממסכת עבודה זרה, והרב עונה לו: תקרא את התוספות שם. השני מקשה מסוגיא במקום אחד, והרב אומר לו: תמשיך בסוגיא שהזכרת ותראה מה כתוב שם. וכל מי שהקשה מדברי המפרשים וכדומה, הרב עונה להם: תחזור שוב על הלשון, תשים לב מה אומרת המלה הזאת,

כמלים האלה בא לתרץ את הקושיא שלך, יש חילוק בין מה שאמרת לענייננו, וכן על זו הדרך. בהלוייה שלו, אמר הרב יצחק יוסף (שיבדל לחיים ארוכים): "לא יכולת להקשות עליו משום סוגיא, אין דבר נעלם ממך". כל דבר הוא מפרק ומתרץ, ואתה רואה שניכרים דברי אמת.

השיעור מתוק וברמה גבוהה מאד

השיעור של הרב היה ברמה הגבוהה ביותר, אבל כל כך מתוק שלא היה אחד שמסוגל לוותר עליו, אלא כולם תבעו את עצמם, והגיעו לפסגות גבוהות, להיות תלמידי חכמים גדולים. כאשר הרב ע"ה נפטר, פירשתי את המשנה במסכת אבות (פ"א מ"א) "והעמידו" תלמידים הרבה, ולא כתוב ולימדו תלמידים הרבה, אלא אפשר לפרש שתעשו אותם דבר המעמיד (וזה דרך דרש). וזה מה שהרב עשה עם התלמידים. הרב היה דורש מאתנו שבסדר ההכנה נגיע לרמה הגבוהה והאדירה שהיה מביא אתו לשיעור. וכך בכל יום. זה מה שגרם להעמיד אותנו, ולהיות עומדים על עמדתנו, באופן שאף אחד לא היה מחפש שיעור קליל יותר, אלא התלמיד רוצה להיות רק בשיעור המתוק הזה, אף שהוא דורש ממנו הרבה מאד. וכל אחד היה אומר לעצמו: אני אדורש הרבה ואעמול הרבה, ואגיע לדרגות הגבוהות האלה.

ואסביר קצת מה הרב היה דורש מאתנו. מי שיודע בישיבת "כסא רחמים" לא הרב מסביר את השיעור, אלא להיפך, התלמיד קורא ומסביר את הגמרא רש"י תוספות מהרש"א הרשב"א וכל מפרש אחר, והרב רק שואל שאלות ומקשה קושיות, ועל התלמיד לענות על כל הקושיות של הרב. והרב ע"ה היה אומר לנו בלשון הזאת: "כל תלמיד שלא כיוון מעצמו לכל קושיות מהרש"א - אינו יודע ללמוד". והוא הוסיף: אמנם אם לא כיוונת לתיודעים של מהרש"א, זה לא נורא, כי כל אחד בקו החשיבה שלו, אבל אם לא הגעת לבד להרגיש בקושיית מהרש"א, הרי שאינך יודע ללמוד את הסוגיא. ולא בכל המפרשים כך אלא רק במהרש"א, שהקושיות שלו הם פשוט, וידועים דברי החזון איש שמיום שעזבו את מהרש"א איבדו את הפשט והעיון. ולכן כל תלמיד אצל הרב היה חייב להרגיש לבדו בכל הקושיות של מהרש"א. זה מה שאמר לנו הרב משה ע"ה, וזו הרמה שהיה דורש מכל אחד מאתנו.

כאשר נגמר הכח - הסברות היפות ביותר

הריכוז של הרב כאשר היה יושב ומתרכז בדבר, היה מיוחד במינו. מי שיודע, השאלות ותשובות שלו היה בהם פן מיוחד מאד, שברוך כלל לא היה כותב על ענין מסויים בקצרה: כך

ובעז"ה הוא יעמוד בזה. חזק וברוך... אבל מה הנסיון בזה?! לכן משמים נותנים לאדם נסיון שכמוהו יש עוד כמה וכמה נסיונות אחרים, רק שהפעם הקלף הזה - הנסיון הזה - מכיל בתוכו דבר עצום!! נסיון של קדושה, נסיון של דרך ארץ, נסיון שלא לכעוס, נסיון שלא לדבר דברים שאינם נכונים, נסיון בשמירת הסדרים. כל פעם נסיון אחר. אבל "אני ה" - נאמן לשלם שכר.

עצות לחיים דרך התורה הקדושה

בתורה יש עצות לכל. הייתי בנסיעה עם אבא שיחיה, ושמעתי ממנו סיפור על יהודי סוחר בצרפת שהמשטרה תפשה אותו בענין מסויים, ושם הם רשעים שמשוגלים לעשות לו הכל. רצו לקחת אותו לפוליגראף, והוא לא ידע מה לעשות נגד זה. בעבר הוא היה בחור ישיבה ולמד תורה, שאל את עצמו: היתכן שבכל התורה שלמדתי אין עצה בשבילי לדבר הזה?! הרי התורה נותנת לאדם שכל, ולא רק כדי ללמוד תורה אלא גם בשביל החיים שיהיו טובים ומאושרים. והנה הוא נזכר שפעם למד בהלכה שבימי הקיץ צריך לומר "מוריד הטל", ואם לא אמר חוזר לראש התפלה. אבל אם הסתפק אם אמר מוריד הטל או משיב הרוח ומוריד הגשם, תוך שלושים יום חוזר ואחר שלושים יום אינו חוזר כי התרגל בזה. אבל אם מתחזלת החודש חזר תשעים פעם או מאה ואחת פעמים על המלים "מחיה מתים אתה רב להושיע - מוריד הטל", ואח"כ הסתפק אולי אמר משיב הרוח ומוריד הגשם, יכול להמשיך כרגיל, כי מן הסתם אמר מוריד הטל. והסיבה לזה, שכדרך כלל צריך לחשוב כדי לומר את זה ואם מסתפק כנראה לא חשב ולא אמר מוריד הטל, אבל אחרי שחזר הרבה פעמים הוא כבר אומר את הדברים בלי לחשוב בכלל, ולכן אפילו לא התכוין בוודאי אמר מוריד הטל. אותו היהודי אמר לעצמו: לפי זה מצאתי פתרון לפוליגראף. לקח את הגירסא שלו ושינן אותה מאה ואחת פעמים במשך ימים ולילות. אחרי זה הלך לבדיקת הפוליגראף, ומיד הוא אומר את הגירסא שלו בלי לחשוב בכלל. והבדיקה יצאה מאה אחוז... הוא למד עצה מהתורה.

אמנם כאשר למד את זה הוא התכוין ללמוד תורה, אבל התורה מנחה את האדם בכל הדרכים בחיים, כמו שכתוב במשלי (ו' כ"ב) "בהתהלך תנחה אותך בשכבך תשמור עליך והקיצות היא תשיחך" וגם כתוב שם (ט' י"א) "כי כי ירבו ימך ויוסיפו לך שנות חיים". אדם שלומד תורה תמיד מרויח מזה, אם היום או מחר או בעוד שנה, אבל בסוף יראה את הרייח מזה. והרי זה דומה לאדם שמפקיד כסף בבנק, שלא רואה מיד את הרייח שהבנק מוסיף לו אחוזים רק אחרי זמן מסויים. ואותו הדבר העוסק בתורה שמרויח כהנה וכהנה. הקב"ה יזכה אותנו לשקוד בתורה הקדושה, ונזכה לכרכה והצלחה בכל מכל כל, אמן ואמן.

הסכימו רוב הפוסקים להקל או להחמיר וכדומה, אלא היה מלקט את כל הדעות כולם, וחיבב להביא מהלך מסויים כדי ליישב את כל הסוגיות אחת לאחת, ומתוך את כל דברי הפוסקים בענין ההוא, בחוט שני שעובר ביניהם. הרב היה אומר לנו כך: "הייתי יושב עם פתקים פתקים כאשר כל הסתירות נמצאות לפני, ואני מתבונן בריכוז שעות על גבי שעות, ולא מוצא את התשובה לכאן או לכאן". הרב יושב בשעות הקטנות של הלילה, שתים ושלוש לפנות בוקר, ולא יכול להירדם מאהבת התורה. והוא מוסיף ואומר לנו: "באותן השעות בלילה המח כבר נחלש, ומוחי בוער עוד יותר, אבל דוקא כאשר נגמר הכח הקב"ה מביא את הסברות היפות ביותר, מפני שבמשך היום האדם היה רענן עם כח ועכשיו הוא עייף, ובכל זאת הנשמה בוערת והוא עושה מסירות נפש עד כלות כוחותיו, הרי שבאותו הרגע נפתחים שערי שמים, והסברות היפות ביותר באו משם". זה מה שאמר הרב משה ע"ה.

ואני אומר את זה לכל בני התורה, שלפעמים בחור מרגיש קשה מאד, אם בגלל הסוגיא או בגלל המשגיח או ההורים, אבל תדע לך, שדוקא בזמן שהכי קשה בורא עולם פותח את השערים היפים ביותר. ואני אומר גם לנשים היקרות בבית, תדעו לכן, שתתפללו להקב"ה ותראו כח של תפלה, כי דוקא כאשר קשה בחיים ואת מחזיקה חזק בכורא עולם, הרי באותה שעה שערי שמים נפתחים לטובה.

ה' נותן נסיונות לכל אדם בחיים

ה' נותן לכל אדם מישראל נסיונות גדולים מאד, בהתאם לכוחות שלו, ובכל פעם "נתת לידיך נס להתנוסס" (תהלים ס' ו'), נותן להם נסיון כדי להתרומם איתו למעלה. כתוב שלפני בנין בית המקדש השני, אחרי שעברו שבעים שנה מחורבן בית ראשון, אמר ה' יתברך: אלך ואנסה את דניאל וכן את חנניה מישאל ועזריה, אם יעמדו בנסיון שמוכנים למסור נפש על קדושת שמי, אנאל בזכותם את עם ישראל. באו חנניה מישאל ועזריה ועמדו בנסיון הגדול, שהיו מוכנים להפיל עצמם לתוך כבשן האש, ובלבד לקדש שמו יתברך בעולם. ובזכות זה ננאל כל עם ישראל. נחשוב לעצמנו, הרי אם היו אומרים להם: תדעו לכם, שאם תעמדו בנסיון תנאלו את כל עם ישראל, בוודאי שהיו עומדים בנסיון וזה לא חכמה. אבל הם לא ידעו מזה שגודל עם ישראל תלוי בהם. וגם התוספות בכתובות (ל"ג ע"ב בד"ה אלמלי) כותבים ומוכיחים שזה לא היה עבודה זרה ממש אלא לכבוד המלך, ומן הדין היה מותר להם להשתחוות לצלם ההוא. אבל הם רצו לקדש שם שמים, ועמדו בנסיון הזה ומסרו עצמם למיתה. הם הצילו לא רק את עצמם, אלא את כל עם ישראל, ובנו את בית המקדש. כל פעם הקב"ה שולח לאדם נסיון, והאדם לא יודע שלא את עצמו בלבד הוא מציל, אלא גם את המשפחה, והילדים, וההורים שלו, ולפעמים את כל עם ישראל כולו. האדם בוודאי מעוניין שיגלו לו מהשמים שזה נסיון שכל השנה הטובה שלו תלויה אם יעמוד בזה או לא,

תבנהו

מדהרה

יש מחזות שאי-אפשר להעביר במילים. זה מתרחש בעיבורו של מה שנראה כמו אתר בניה שגרתני. הכל מאובק מסיד ונסורת. רעש מקדחות מנסר כחלל, צעקות וקולות גרידה מחרשים אוזניים. תערובת של צינורות, חוטים, באלות-של-פסולת וקירות אפורים - לבנים שלא נגמרים. ואז אני פוגש אותם. הם עומדים ממש במרכז ההיכל, מסביבם רשת של פיגומים. סבך של קורות ברזל ולוחות עץ. ובמרכז הם ניצבים, זה ליד זה. שני יהודים עם הדרת פנים, עומדים ובוהלים בעיניים פקוחות.

אנחנו נפגשים בעיצומה של תקופת אייר החמימה. בחוץ, רחוב 'הרב עזריאל' הבני-ברקי לוחט. הכל שגרתני, רכבים מזדחלים בכבישים, ילדים וקורקינטים משייטים על המדרכות, ובתווך יהודים ממהרים לתפוס 'מנחה' ו'רף היומי'. גם כשמתקרבים, קשה להבחין בשינוי. כל מה שראים זה מנופים משאיות ופועלים. אתר בניה. בדיוק כמו בעשרות בניינים אחרים שדייריהם החליטו להרחיב.

אלא שאז אחד הפועלים מושך הצידה יריעת ענק המקיפה את אתר הבנייה, הודף קדימה דלת גדולה וזמנית, וכבת אחת אתה עובר לעולם אחר לגמרי. כאן, באתר הבניה הזה, אפשר להרחיב את קבלת התורה.

"תסתכל על הקיר הזה. מה אתה רואה?" אני נאלץ להשיב שאני רואה עשרות מטרים עשויים בטון ופאנל מבודד. אבל הוא מתקן אותי. "בכל סנטימטר כאן, בכל פירור של מלט, מושקעים דמים, תרתי משמע, של מאות ואלפי תלמידי רבנו מכל העולם".

.....

ערב חג מתן תורה, ערב החג בו עמדנו למרגלות ההר במדבר סיני וקבלנו את תורת ה', זה הזמן הנכון לערוך סיור מיוחד במתחם בית מדרשו הגדול של מרן רבנו ראש הישיבה שליט"א ההולך ומושלם בימים אלו ממש.

ביקרנו באתר הבניה הגשמי המורכב מיציקות ופלטות מתכת אמתניות, אך רוחנו ולבנו היו במקום אחר לגמרי.

בעיני רוחנו צפינו בהמונים הגודשים את היכלות התפילה, ראינו את צעירי הצאן נכנסים לבית המדרש כשגמרתם תחת בית שחיים, חזינו כמעמדות ובכינוסים גודשי המשתתפים ורבי ההוד.

ערב חג מתן תורה, זהו גם ערב חגו של מנחיל התורה. גאון ישראל מרן רבנו ראש הישיבה שליט"א המעמיד את התורה ומרכיזה בישראל מזה עשרות בשנים.

בית מדרשו של מרן שליט"א לקראת סיומו בנייתו ברוב פאר והדר, בית גדול לה' ולתורתו ממנו תצא ויוצאת תורה והוראה לכל פינה ברחבי תבל. יודגו לשטח אך עלינו לרום עולם.

בית המדרש. לשכת הגזית.
היכל ה'.

כתבה מיוחדת מיוחדת אודות
הבית הגדול והקדוש לתורה
ולתפילה

קריאתו של מרן, התגייסות
התלמידים ומאמץ המייסדים,
הם אלו העומדים מאחרי
מפעל האדירים המפואר
- בי כנישתא רבה -

והנה אנחנו כבר ממש רואים את הסוף. נכון, זה קשה. זה יקר. כל מי שבנה פעם בית יודע שזה השלב הקריטי. כאן מכריעים את הכל. וכשמדובר בבניין כזה, זהו שלב של הוצאות אדירות. כך למשל - רק מערכת מיזוג האוויר עלתה מעל ארבע מאות אלף שקלים (!) וזה אפילו לא תחילת ההוצאות".

"עכשיו, בישורת האחרונה, אנחנו עדיין זקוקים לעזרת הציבור. זה לא קל, אבל אנחנו בטוחים בחסדי שמים. מי ששיכן שמו בבית הגדול הזה לא יעזוב אותנו".

"גם מבחינת הפעילות בשטח, רגע לפני פתיחת השערים. זו מלאכה אדירה. אנשים כבר משתוקקים להיכנס, הם לא מבינים למה מתעכבים, אבל זה השלב הקריטי". מה שברור, שהאופטימיות כבר מרחפת באוויר. "אנחנו בשלב הסופי. בחודש הבא א"ה, אם הכל ילך כשורה, נעמוד מול שערי צדק, נבוא בם ונזכה לחנוך את הבית הגדול והקדוש הזה".

"לא בטוח שהייתי רוצה להיכנס לפריטים. שלא לגרוד חלילה עין הרע. משום שאני יכול להעיד, שלא היה כמעט תחום בודד - בכל אלפי האספקטים של התכנון, הבניה, המימון והגימורים - שלא ראינו בו עין בעין סייעתא דשמיא ויצאת דופן. כלי עין הרע". ושוב, גם בהקשר הזה, שני היהודים שמולי מתעקשים לא לראות בכל העסק הזה הישג אישי. "מה שניצח פה, היה בעיקר 'רצון צדיק', מרן רבנו שליט"א שעמד עלינו כמלאך המכה על קודקודנו ואומר 'גדל'".

כמו שקורה להם כל כמה דקות, שוכחים שהם באמצע ראיין. הם חוזרים לתפקיד הטבעי שלהם. לדבר עם הפועלים, לבדוק שוב את העניינים ולענות לשיחות מכל העולם שזורמות להם לטלפון. שוב ושוב הם מתנצלים, אבל מתוקף תפקידם אין להם הרבה מדי זמן, והם חוזרים למלאכת בניית בית ה'.

וביציאתו, מה הוא אומר, את ברכת משה איש האלוקים לבני ישראל, אחרי שעשו את המשכן כאשר ציווה ד'. כדאיתא בילקוט שמעוני (שמות מ, רמז תיח): "ויברך אותם משה, מה היא הברכה שברכך? רכי מאיר אומר כך ברכך: ה' אלקי אבותיכם יוסף עליכם ככם אלף פעמים' וגו', אמר להם: 'כשם שנתעסקתם במלאכת המשכן ושרתה השכינה במעשה ידיכם, כן תזכו ותבנו לפניו בית הבחירה ותשרה שכינה במעשה ידיכם'. והם אומרים: 'ויהי נועם ד' אלקינו עלינו'".

איך הכל התחיל? אני מבקש לשאול. אנשי שיחי מתקשים להאמין שבסך הכל חלפו מספר חודשים. קושי ועול השעבוד, גורם להם לחוש שמדובר בפעולה של שנים. הפעולה עדיין לא נגמרה, אבל הם כבר רואים את הסוף. והמראה הזה נוסך בהם תקוות אדירות. "הכל התחיל בעקבות צורך", הם אומרים. "הבניין הקודם היה צר מהכיל את המון המתפללים ומשתתפי השיעורים, ובמיוחד בכינוסים גדולים כמו מעמדי סליחות, קבלת פני רבו, הכינוס השנתי 'בני עליה' ועוד".

לא כיום אחד נבנה הבית. שנים על גבי שנים עד שהדברים החלו ליצאת לפועל. "קשה לי להסביר עד כמה התוכנית הזאת נראתה כמו חלום באספמיה. אין כמעט קושי שלא צץ מולנו. דבר ראשון היינו צריכים שטח. היה ברור לכולנו שהבניין יעמוד בשטח אותו קבע מרן לתפילתו כבר עשרות בשנים, אחרי שניסו לנצל כל אפשרות הרחבה ומיצוי הפוטנציאל של הבנין, היה צורך להרוס את הבניין הקיים, להרחיב את השטח ולבנות את כולו מחדש".

"כל אחד שרק חולף פה מסביב לבניין", הם מסבירים, "קולט את האתגר האדיר שעומד לפתחנו. בניגוד להרבה מרכזי תורה ויהדות ברחבי העולם, אנחנו שוכנים בעיבודת של עיר התורה והחסידות. בלב ליבו של שטח אורבני בנוי וצפוף. בבני ברק, כל מטר כבר מנוצל. היכולת להתרחב היא מוגבלת ועולה הון תועפות".

"כל התהליך הזה, שכולל הריסות, קירוחים, רעשים ושינוע לוגיסטי אדיר של כלי עבודה אל מרכז השיכון שכולו מיושב, הצריך היערכות כפולה ומכופלת. לא נשכח שאנחנו מוקפים במוסדות חינוך לבנים ובנות. כל כניסת מנוף או משאית, הצריכה התחשבות גם בצד הזה. שאיש לא ינוק חלילה. שהכל יעבור בשלום".

"ועכשיו, על כל המורכבות הזו, תוסיף את העניין הזה של המשכת התפילות והשיעורים מידי יום ביומו כדרישתו הטהורה של מרן שליט"א. מה שאומר, שכל יום ויום - היינו צריכים לעצור למשך שעות את כל העבודה, וכל זה בתוך אתר בניה פעיל. מבלי שאיש יסתכן. מדובר כמבצע בלתי נתפס של תכנון, הכשרה ולוגיסטיקה".

יותר מכל מצוקה אחרת, ריחפה השאלה הקדומה 'כסף מגלן?' "אנו חייבים להודות", הם אומרים "במבט לאחור אין לנו מושג מאיפה היה לנו את האומץ והתעצומות. ברור שזה רק אמונת צדיקים. תלמידי מרן התגלו כקבוצה ענקית של נחשונים. שמענו ל'משה רבינו' שברור ופשוט קפצנו למים. והנה הם נבקע למולנו".

אבל בשלב זה, הם מעדיפים לסלק את הדיבורים על הכסף, ולדבר על הכשורה. לרגעים נראה שהם רוצים ליצא במחול. "תראה, לפני כשנה התחלנו את המיזם הזה. חששנו וחרדנו,

הכרת טובה לרכנו הגדול

פחות קטנוניות [אבל הוא לקח לי את ה... הוא אמר אותי לרב... הוא לא הסכים לי את...] משום שעכשיו אנחנו רואים את העיקר!

אם נצטרך עוד צעד קדימה נבין שכל תורתם של רבותינו בעצם מתורתם של רבותם הם, כך שבצמצם אף ובעיקר להם, אנו חייבים הכרת הטוב עצומה!

ועתה שוו בנפשכם שכל הרבנים שלנו שינקנו מהם את תורתנו בעצם למדו אצל רב אחד! תסכימו איתי שזה פשוט עוצמתי העומק של ההכרת הטוב שחייבים אנו לאותו אדם שבאמת הוא מלאך ההולך בין אנשים מרן ראש הישיבה שליט"א זכינו ואנו יונקים ממנו ומתלמידיו הן מה שלמדנו והן את מה שנלמד בזכות העיון וכיושר הסברה להחזיר לו אי אפשר כי כשנותנים לנו נצחיות כל הגשמיות מתגמדת, מה שבטוח הוא שכל הזדמנות הכי קטנה שלנו להוקיר לו טובה לא תישקל פעמיים...

ראיתי בספר נחמד תיאור שמתאר על אדם שרכבו דמם פתע פתאום בטבורו של הכביש, ולאחר נסיונות ספורים וסעיתא דשמיא גדולה הצליח להסיט את הרכב לשול הכביש כמובא בחוק ודינא דמלכותא דינא, או שמא קנסא קא גרים, כך או כך לבש אפוד זוהר הוציא משולש אזהרה צהוב בוהק שיראה למרחק 100 מטר נדה וכדין, והחל בנסיונות להפנות את תשומת ליבם של נוהגים הנוהגים והוגים ברכבם התקין אך לשוא, לא הצליח! לא שלא הצליח להפנות תשומת ליבם של אותם נוהגים זאת דוקא הצליח אף הצליח, מי שלא הצליח זהו יצרם הטוב של אותם הנהגים, שמן הסתם תוהה על כושרו הרטורי המפגעים של הקולגה בעל שבעת השמות אך מה לנו מאריכים במקרה עצוב זה לא הצליח יצר הטוב נו נקודה לטוב!

מן הראוי לחזור לנהג שבזמן זה שאנו מלהגים ברקדוקי עניות של כן הצליח ולא הצליח נוטפים מראשו אנלי זיעה, סימני עייפות על פניו, ויאוש מתחיל להזדחל לליבו, אך דוקא בשעה קשה זו עצר לידו רכב מיושן, שממנו יצא בחורציק צעיר, ששאל מספר שאלות ענייניות והחל לעבוד נמרצות, הוציא כבלים משם, שמן מפה, ועוד כל מיני דברים שאין לאף אחד מושג מהם, אך סוף כל סוף, הביאו סוף לדאגת הרכב הדומם.

בעל הרכב נרגש ונפעם מעוצמת החסד הטוהר שנשבה מבחור זה והציע לו נרגשות סכום כסף מכובד, אך אותו בחור כמה מפתיע, או שלא, סירב לקבל את הסכום, נכנס לרכבו ונעלם כלעומת שבא, אותו בעל רכב, כל הדרך עד לביתו מודה בליבו ובפיו לאותו בחור, אך אינו יודע שבדיוק יום לפני כן הבחור הצדיק בדיוק השתתף בשיעור ששם הרב הרחיב על מידת החסד ובזכות השיעור הזה בעצם אותו בחור עצר אף עזר, כמובן שזה אינו מוריד ככהוא זה מעוצמת התודה שצריך להודות לבחור אך כמובן שתודה נוספת צריכה להיאמר באותה רגש של תודה לכבוד הרב שליט"א.

כאשר אנו לומדים גמרא בעיון נכון ובהכנה ישרה אין ספק שחלק מכך נזקף לזכות הרב שלימדנו איך ללמוד נכון וממילא רגש של הכרת הטוב מופנה לעברו אף שיתכן שבשעה זו שאנו לומדים אוכל הוא ארוחת צהריים, הגר"א אמר כל לפחות שמעתי [ואין זה מעיד על אמיתות הסיפור] שמכיר הוא טובה לרבו שלימדו את הא' ב' שכן בזכותו למד את כל תורתו וגם אם אין זה סיפור אמיתי הוא בהחלט נכון! מה אנו ומה חיינו בלעדי רבותינו שהביאונו לחיים נצחיים יקח כל אדם אכרך/בחור כמה דקות לחשוב כמה מתורתו חב הוא לרבותינו משיעור א' ועד איפה שהוא נמצא עכשיו וכל ההסתכלות שלו עליהם תהיה הרבה יותר מפרכת הרבה יותר צלולה והרבה

הגיליון מוקדש

לרפואתם השלמה של

יוסף חיים בן זהבה

נאור שליו בן רות אלישבע

יום טוב ליפא בן רויזא

יאיר בן רויזנה

סמואל אונו בן אנטוני

שושנה בת לולו

משה בן ברכה

מאיה בת אילנה

ומאירים את העולם

מאות משתתפים בדינר היוקרתי של מוסדות "אור המאיר" ומעמד הנחת אבן הפינה לשיבת "מאור יוסף" בראשות הגאון הרב ליאור כהן שליט"א | "סייעתא דשמיא המלווה את המוסדות מיום הקמתם, תלווה את כל התורמים והמסייעים להקמת הבניין המפואר ללומדי התורה" בירך מרן רבנו הגדול שליט"א | כל הפרטים אודות המעמד הקדוש

יום שני בערב, אולם האירועים 'אוניו' לובש כבוד במעמד מפאר ומרגש בו התקיים מעמד הנחת אבן הפינה לשיבת "מאור יוסף" בהילולת הגאון הקדוש רבי חיים חורי זיע"א והדינר השנתי למוסדות "אור המאיר" בעיר אלעד. מאות משתתפים אשר רכשו כרטיסי הגרלה וכניסה בסיוע תרומתם לבניין הישיבה, הגיעו להשתתף מכל רחבי ארץ. כבר בכניסה לאולם, זכו המשתתפים לשי כבוד מפואר, בקבוק יין יוקרתי אותו בירך מרן ראש הישיבה וכן ערכת תלית ותפילים מהודרת כיאה לתומכי בניין הקבע.

במעמד השתתפו מרנן ורבנן גדולי ומאורי הדור מרן ראש הישיבה הגר"מ מאזוז שליט"א ומרן הראשון לציון ורבה של ירושלים הגאון רבי שלמה משה עמר שליט"א, הגאון הרב שלמה זלמן גרוסמן שליט"א מרא דאתרא, רבני הקהילות, דיינים ואישי ציבור.

את הערב פתח ראש העיר הרב ישראל פרוש שהנחה את המעמד בטוב טעם, בדבריו שיבח את תלמידי הישיבה המפארים את העיר ואת מאות תלמידי המוסדות שהינם גולת הכותרת. "אשרינו שזכינו" פתח פתח ראש העיר, "בתלמידי חכמים אמיתיים כאלה, אשר מצדיקים את קיום שמה של "עיר הישיבות" אלעד. בכל הפעילויות התורניות הרבות עבור תלמידי הישיבה בעיר, בולטים תלמידי ישיבת "מאור יוסף" בבקיאותם וידיעותיהם הרבות".

ראש הישיבה הגאון הרב ליאור כהן שליט"א פתח בדברי ברכה לקהל המשתתפים והתומכים, ולאחריו עלה לדבר הרה"ג ר' מיכאל סעדיה שליט"א מנהל הת"ת אשר הודה בדבריו לבורא עולם על התנופה והתפתחות המוסדות לאורך השנים.

ברגש רב, זכו המשתתפים לטעום מעט מהישגיהם של תלמידי הישיבה, בוגרי המוסדות, כאשר על מסכי האולם נראו בחורי החמד משתתפים בבקיאות עצומה בחידון העירוני "קול יעקב", בו זכו פעמיים במקום הראשון והשני מתוך מאות בחורי הישיבות בעיר המשתתפים בחידון. חידונים שכזכור סוקרו בהרחבה מעל גבי במה זו ומעל במות מכובדות נוספות אחרות.

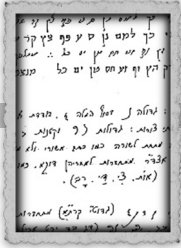
בשיאו של הערב התקיים מעמד יריית אבן הפינה ע"י מרן רבנו הגדול ראש הישיבה שליט"א כשבסופו ברך מרן שליט"א את חתנו ראש המוסדות הגאון הרב ליאור כהן שליט"א בברכה אישית ומיוחדת שיזכה להמשיך להגדיל תורה ולהרביצה כשאיפתו הטהורה.

מרן ראש הישיבה תיאר בדבריו את השתלשלות האירועים בהקמת המוסדות תחת ברכתו ואת הקשיים בהקמתם, ובירך את תומכי המוסדות "סייעתא דשמיא המלווה את המוסדות מיום הקמתם, תלווה את כל התורמים והמסייעים להקמת הבניין המפואר ללומדי התורה".

מרן הראש"ל הגרש"מ עמאר שליט"א הקשור למוסדות בנימי נפשו, ואשר אשתו הרבנית תלית"א מנהלת את סמינר "אור יקרות" מבית המוסדות, דיבר רבות בזכותם של התורמים להקמת בניין הקבע. הרב סיפר על תחילתו של סמינר 'אור יקרות' בעיר בניהולה של הרבנית ועל הטמעת הדרך ויראת השמיים בהנחייתו של מרן ראש הישיבה. הרב ברך את הנוכחים במעמד, והגדיר את המוסדות כ"אור של אלעד".

לא פלא כי נדיבי העם פתחו את ליבם וסייעו מהונם לטובת המשך קיום מפעלי התורה והקמת בניין הקבע לשישיבה. בזה אחר זה עלו התורמים הנרגשים לבמה בזה אחר זה להתברך אישית מפיהם הקדוש של מאורי הדור שליט"א, כשהם זוכים בסט אישי מיוחד משיירי המצווה של מרן ובהדלקת נר לעילוי נשמת הצדיקים.

וקנה לך חבר

הכתב הספרדי

רש"י ממש, וכ"י הידועי הר"ן הם בכתביהם רהוטה של מעאלק. ע"ש.

הסיבה העיקרית שחשוב בעיני מרן שליט"א לכל תשתכח כתיבה זו, היא בגלל שיש עדיין אלפי כתבי יד של רבותינו זצ"ל המחכים לגואל ופודה שיפענחם ויוציאם מתהום הנשיה. וגם אלו שמוציאים לאור כתבי רבותינו, אינם בקיאים היטב בכתב זה, מאחר שלא למדו אותו בצורה מסודרת. בעקבות כך, בספרים היוצאים לאור בימינו נוצרים שיבושים קשים, או שלעיתים תכופות משאירים שלש נקודות מחסרון ידיעה. בספריו מביא מרן דוגמאות מספרים רבים שתורגמו מכתב ספרדי, ויש בהם שיבושים כרמון, מפאת שלמתרגמים לא היתה טביעת עין בכתב זה רק באומדנא והשערת השכל.

"ואם נמשיך לישון", מזהיר מרן במגדולי ישראל הנ"ל, "יקרה לכתב ספרדי שלנו מה שקרה לכתב הרטומי מצרים הקדמונים, שנשארו סגור וחתום אלפי שנים עד שקם חוקר בשם "שאמפוליון" לפענחם בדרך נס. עוד כתב שם: ועל ילדינו השוכחים את הכתב שלנו, יש לקרוא מה שאמר ר' שלמה אבן גבירול בשעתו: "הה לה אשר לא נטרה כרמה, אבל כרמי אחרים היתה נטרת".

מפאת חשיבות הדבר, בירחון "אור תורה" (שבט תשמ"ח סימן ק"ו) טוען מרן כי אין בלימוד כתב זה משום ביטול תורה, וכה דבריו: "ומכאן מוסר גדול לבחורי חמד שלנו המזולזלים בלימוד כתב ספרדי של אבותינו ורבותינו נוהי נפש, ואינם יודעים כמה אוצרות יקרים ספונים בכתב זה המחכים לגואל ופודה שיוציא אותם ממצחשכים לאור בלי שיבושים... ומה טוב אם יקדישו זמן ראשי הישיבות הספרדים שארית הפליטה הבקיאים בכתב ספרדי לתת שיעורים לתלמידיהם בכתב זה (כמנהג אמה"ג זצ"ל), ולא יחושו לביטול תורה, שפעמים שביטולה של תורה זהו קיומה. ולא נצטרך לחכות לאחינו האשכנזים שיעשו את העבודה בשבילנו ב"מכונים" לפענח כתבי יד עתיקים ע"פ השערות חריפות, והבקי בסגנון ובכתב הספרדי יוכל לפתור אותם על נקלה". ובשור"ת "מקור נאמן" ח"א (סי' רס"ה) התיר ללמוד צורת כתב זה בבית הכנסת, ושכן עשה מר אביו זצ"ל.

את רוב כתיבותיו, כותב מרן בכתב ספרדי. ורגיל הוא לומר שכגלגל שהוא כתב מחובר שהאותיות בו משולבות זו בזו, הכתיבה בו חוסכת חצי מהזמן.

כחלק מפעולותיו הרבות של מרן ראש הישיבה שליט"א להשבת עטרת יהדות ספרד ליושנה, פועל הוא להחיות את ידיעת הכתב הספרדי בימינו. הכתב הספרדי הוא "נכס עתיק מימי הגאונים, שבו כתבו אבותינו ורבותינו אגרותיהם ותשובותיהם וחיבוריהם מלפני כ-1200 שנה (מתקופת הגאונים) עד היום הזה, ובזמננו עומד להשתכח ח"ו מישראל" (שור"ת "מקור נאמן" ח"א סימן תתקמ"ח).

בספרו "מגדולי ישראל" (ח"ד אות נ"ג), מחדש מרן שליט"א בשם אביו זצ"ל שכתב רש"י הנפוץ מקורו מהכתב הספרדי. בהערה שם כותב מרן שיתכן והסיבה לכך מפני שהמדפיס את הספר העברי הראשון (בשנת רל"ה) חומש עם רש"י, היה יהודי ספרדי מאיטליא, שיצק אותיות מיוחדות לפירוש רש"י (כדי להבדיל מהאותיות המדובעות של החומש), ויצר אותן בדומה לכתב היד הספרדי שהיה רגיל בו. ומאז נקרא כתב רש"י. ע"ש שהביא עוד סימוכין לכך. עוד כתב שם שהכתב הספרדי היה קדום לכתב האשכנזי הידוע בימינו.

ומצינו אפילו חכם אשכנזי שחתם בכתב ספרדי. בספרו אסקי המזכיר (ערך "כתב ספרדי") מביא מרן שהאר"י ז"ל למרות שהיה אשכנזי ורבו ר' בצלאל אשכנזי כתב בכתב אשכנזי, מכל מקום כאשר איוה למושב לו את העיר צפת שם ישבו חכמי הספרדים, שינה וחתם בכתב ספרדי. וקיים בעצמו "עלת לקריתא זיל בנימוסיה" [=כנסת לעיר - נהג במנהגיה] (מדרש רבה שמות מ"ז, ה').

מדברי מרן שליט"א בשור"ת "בית נאמן" חלק א' (עניינים שונים סימן ד' אות ג') עולה כי בכתב הספרדי קיימים שני סוגים: א) כתב שדומה מאד לאותיות רש"י בדפוס, דהיינו שכל אות עומדת בפני עצמה, וכך כתבו חכמי מרוקו ע"פ רוב. ב) כתב "מעאלק" (תלוי) שהאותיות מסולסלות ותלויות זו בזו, וכך כתבו חכמי תונס וג'ר'בא לדורותיהם. ויתכן שאותו כותב השתמש בשני הכתבים במקביל (כנראה בדברים רשמיים יותר בכתב הראשון, ובשאר כתיבותיו בכתב השני המהיר). ובה דחה דברי כמה פרופסורים שכתבו שהכתובת שעל ספר תורה של הר"ן שמוחסת לבנו מזויפת, כי מצאו כתב יד אחר שלו בכתב שונה. ולפי האמור זו סתירה מדומה, ויתכן בהחלט שזהו אותו כותב, כי הכתובת ע"ג הספר היא בכתב מדברב כאותיות

לאחר שלושה שנים קשות בהם הוכה הר מירון וציבור העולים לרגל, ל"ג בעומר תשפ"ג נחרט בזיכרון הציבורי כיום של הצלחה מסחררת וסיעתא דשמיא מיוחדת | סיכום היום הקדוש שהגיע לשיאו בהדלקה המסורתית ע"י מרן הראשון לציון הגרש"מ עמאר שליט"א ונמשך למעלה מיממה ארוכה | יום שכולו ארוך

במעמד גדולי ישראל, ראשי ישיבות, דיינים, שרים ואישי ציבור ורבבות משתתפים, ערך מרן הראשון לציון הגרש"מ עמאר רבה של ירושלים את מעמד ההדלקה המרכזית באתרא קדישא מירון

הראשון לציון נשא דברי חיזוק והתעוררות לכבודו של רשב"י זיע"א וציין את 45 ההרזגים שנספו באסון מירון לפני שנתיים. בסיום ערך מרן שליט"א את תפילת הרש"ש לביטול גזירות ולישועת הכלל והפרט, כאשר קודם ההדלקה ערך הראשון לציון את סיום האידירא בסעודת מצוה בהשתתפות גדולי התורה באוהל מיוחד שהוקם סמוך למתחם ההדלקה.

על פי הערכות המשטרה, כמאתיים אלף אנשים פקדו את הר מירון במהלך ההילולא שהתנהלה בסדר מופתי והסתיימה ללא אירועים חריגים. מבחינת הציבור החרדי מדובר באירוע שנחל הצלחה מעבר למשוער והסתיים בקורת רוח מרובה ובקידוש שם שמים הודות לאחריות והערבות ההדדית שגילה כעטננה בהמוניו בחיוב לקמפיין 'עין טובה' שהשיק הרב מאיר פרוש עם הפרייקטור הרב יוסף דייטש.

ביום שאחרי ניאותו צמד האישים, שמחד התסובבו בשבועות האחרונים אפופי חרדה עד שענייהם לא מצאה תנומה, אך במקביל זכו למנות גדושות של חיזוק והערצה מצד אלפים ורבבות שנשאו תפילה להצלחתם מתוך תקווה שיזכו לקדש ולהאיהב שם שמים – למסור לציבור את תחושותיהם ורגשותיהם – כשהם משוחררים מכבלי החרדה והלחץ שסגרו עליהם בחודשים האחרונים מאז הואילו ליטול על שמכם את הפרייקט המורכב והבטיחו לעצמם לעשות את הבלתי ייאמן, הבטיחו וגם הצליחו.

הרב פרוש: "ראשית יש לזכור שהציבור החרדי נוהג לפקוד את מירון בהמוניו לאורך כל השנה. עם זאת בכל הקשור להילולת ל"ג בעומר התחושה במשך שנים היתה שהאירוע לא מטופל ולא מנוהל במקסימום האפשרויות הקיימות ברמה שיהיה אפשר לשמחה לפרוץ גבולות ולהרקיע שחקים. אין זה מפני שמי שניהלו את האירוע היו פחות מוצלחים, אלא משום שהעסק לא היה מוסדר. כל גוף השליך את האחריות והסמכות לעברו של האחר. באתי ואמרתי שאם ייתנו לי את הסמכות ואת האחריות, גם אם זה יהיה קשה, נוכל לנהל הילולא רגועה ושמחה." "מגיע לציבור החרדי שיעשו בשבילו את המאמץ העליון ביותר לשמוח בהילולת הרשב"י 'על מלא מלא', עם כל מה שכרוך מסביב, ומבלי שהשמחה תהיה למחצה, לשליש ולרביע".

הרב דייטש: "בתחילת דבריי אבקש להשלים את הרב פרוש ולהזכיר את העובדה שמירון הוא המקום השני המתויר בישראל אחרי הכותל המערבי ולפני כל מקום אחר בארץ. מבקרים בו מיליוני אנשים בשנה.

"כשנכנסנו לסיפור הזה, אף אחד לא כפה על הרב פרוש לקחת את התפקיד. הוא עשה זאת בנחישות כשהוא יודע לאן הוא נכנס. שלא יובן לא נכון: אני לא אומר שלא היו רגעים קשים. היו כאלו והרבה, אבל אף פעם לא חלפה בראשנו מחשבת פיגול למה נכנסו בכלל לסיפור הזה. להפך. ככל שהעמקנו באירוע וגילינו את גודל המהמורות ואת הקשיים הנלווים, ככל שצללנו יותר והבנו יותר את גודל ה'ברוך' אליז נכנסנו, הבנו את גודל המשימה שמנתח לפתחנו והתכנסנו אל תוך עצמנו בהבנה של גודל האחריות.

"יש עוד הרבה מה לעשות ולשפר ואני יודע שרבים לא עלתה להם הדרך לציון כמו שחשבו, אם על ידי שהתעכבו בדרכים או שלא סופקו להם האישורים, או שנתקעו בחניונים בגלל ההסלמה בדרום ומסיבות רבות אחרות. אנו מבקשים להתנצל בפני כל אחד ואחד שנפגע בדרך ומבקשים שיודנו אותנו לכך זכות משום שבאמת באנו לשנות ובעזרת השם בשנה הבאה נשתדל להיטיב עוד יותר עם הציבור".

ללמוד וללמד לשמור ולעשות..

איכשהו הצלחתי להרגיע אותם וניגשתי לקידוש. היה קשה להגיע לדוממות מיוחדת בשעת אמירת "אשר בחר בנו מכל עם ודוממנו מכל לשון" ובכרסת "שהחינו", כשברקע הילדים רבים על איזה משהו שלא הצלחתי להבין מה הוא.

הסעודה גם התנהלה בצורה שונה ממה שדמיניתי. לא יכולתי לדבר עם האשה והילדים רק על רעיונות עמוקים בעניין קבלת התורה ודוממותה, כאשר חפצתי...

אחרי הווארט הראשון, הילדים עברו להתעניין בנושאים שונים אחרים... אשתי ציפתה לשולחן חג עם כעל מאיד פנים כרגיל, והילדים ניסו להסב את תשומת ליבי לציורים הנפלאים של הר סיני שהם הביאו מהגן, בהם הייתי 'חייב' להתעמק ארוכות – בעיצומה של סעודת החג שאמורה להיות בכלל אחרת לגמרי לטעמי...

גם להפתעות הקולינריות (הבאמת מוצלחות...) שרעייתי טרחה עליהן שעות רבות, הייתי חייב להתייחס. אחרי השקעה גדולה כל כך, לא מספיק להביע תודה ולומר שזה טעים ויפה, אלא חובה באמת להתעניין באופן ההכנה, ובמרכיבים הלא שגרתיים שהיא עמלה עליהם לכבוד יו"ט...

כל אלו היו בעיני באותה שעה דברים טפלים, ארציים, ומאד לא מתאימים למעמד אותו ראיתי בעיני רוחי. ניתן לומר שאמנם שמבחוץ לא היה ניתן להבחין בכלום ב"ה, אבל ליבי רעש ורגש על 'חילול' היו"ט המקודש...

השבר האמיתי היה כשסיימתי את הסעודה, ואחרי שעזרתי להוריד מהשולחן את כל הכלים והתכונתי לקחת כמהירות את הטלית ולרוץ אל החברותא שבוודאי מחכה לי, גיליתי שרעייתי מכינה את הילדים ללוות את אבא לבית הכנסת בטיוול נחמד של ליל חג קיצי...

זה כמוכן לא כל כך התאים לי, אבל לא אמרתי מילה. הבנתי שזה חלק משמחת החג שלהם ושלהם.

עוד דקות ארוכות נכנעו עברו עד שנכנסתי לבית המדרש, שלתדהמתי היה עדיין רק בחצי תפוסתו. לחברותא שהגיע רק אחרי עשרים דקות לא אמרתי מילה, ורק בתנועת ראש הנהגתי לו לשלום והתיישבנו ללמוד. שעה מענגת עברה עלי. שעה של 'שטייגען' בוער כאש, עד ש... חבטה נוראה נשמעה בחלל בית המדרש.

זוג ילדים חניניים שלמדו לידי, עברו למצב לילה ונרדמו על הסטנדר. אחד מהם, שישב כנראה בתנוחה לא כל כך נכונה,

לקראת חג מתן תורתנו הק', בחרתי לשתף אתכם בחוויה אישית עמוקה שעברה עלי באחת השנים. הלקה הנלמד מהחוויה הזו כל כך גדול ועוצמתי, שהחשיפה הקטנה של צפונות ליבי שווה את המסר הגדול הנלמד ממנה.

זה היה בשנה הראשונה בה נשארתי אני ורעייתי עם שני ילדים מתוקים וקטנים, לעשות את החג הראשון לכד בבית. אינני זוכר אם זו הייתה השנה השלישית לנישואי או הרביעית. בכל אופן, החברותא הקבוע מהכולל, שגר בקרבת מקום מגורי ונמצא גם הוא בשכונה – הכריע את הכף, יו"ט של שבועות הרי הוא יום של מתן תורה – והעיקר בו הוא הלימוד בלילה הגדול. לא היו לנו ספיקות, השנה נשארים בבית.

התרגשנו קצת לקראת המעמד המכובד, אנחנו כבר לא זו"צ... כבר עושים חג בבית 'כמו גדולים'... אשת החיל עמלה וטרחה הרבה מאד זמן מראש, על סעודות מושקעות ועל שולחן חלבי מרשים ועשיר, שיקדם את פני כבודק החג בשוכי מבית הכנסת. גם אני מצידי השתדלתי להתכונן לחג המקודש כמו שצריך, וכמו שהורגלתי מאז ומקדם, בהוספת שעות לימוד ובהעמקה בענייני קבלת התורה. ההכנות נכנסו להילוך גבוה ככל שהתקרב החג, גם אצלי וגם אצל רעייתי, כל אחד בתחומו.

נו... עם כל הכוונות הטובות, מצאתי את עצמי בערב החג, כשבמקום לשבת בבית המדרש וללמוד כהכנה ליום המקודש, אני עוסק בענייני המטבח והמסתעף, ובעזרה בבית הכנסת הטכניות הרבות שנמשכו ונמשכו ממש עד כניסת החג. ליבי בבית המדרש ואנוכי נע ונד בין חרדי הבית, בשמירה על שני הקטנטנים, ובסיום המטלות והעניינים אותם היה צריך לסיים לפני התקדש החג.

לא האמנתי לעצמי כשהגעתי לתפילת מנחה כמה דקות אחרי הצפצוף, לברש בכגדי החג. תחושת החמצה גדולה מפעמת בי. ניחמתי את עצמי שאמנם את 'סדר קבלת התורה' המסודרת הנהוג בעולם הישיבות, לא הספקתי, אבל מכאן והלאה הכל יראה כמו שהורגלתי...

את הדקות שבין מנחה לתפילת ערבית אכן ניצלתי כדבעי, וגם התפילה עצמה בס"ד היה ברגש ושמחה של תורה.

את ה'מכה' קיבלתי כשחזרתי הביתה... שם היכתה לי משפחתי הקטנה והחמימה, עם הילדים שהתיישבו לשולחן ומייד החליטו לתת 'שיפול מסוד' לסכו"ם ולפצוח בסדרת תיפופים נמרצים... כששאר כלי השולחן והמערכות שעליו מצטרפים אף הם למסיבה העליונה...

למעלה ממניין מורי הוראות הוכתרו בכתרה של תורה בבית מדרשו של הגאון הגדול הרב ברוך שרגא שליט"א לאחר מסלול לימודים מקיף בבית ההוראה "מעין טהור" | מכתבו המיוחד של ראש בית ההוראה למערכת "גליונו של מלך" והמדור שנתלה בקביעות בפתח הכולל שבראשות הגר"י נסיר שליט"א | מרביצי התורה

במעמד רב רושם הוכתרו 16 מורי הוראות חדשים על ידי בית הוראה "מעין טהור" שבראשות הגאון ר' יניב נסיר שליט"א ובנשיאות הגאון הגדול ר' ברוך שרגא שליט"א ראב"ד ירושלים, הכנס התקיים בבית מדרשו ובמעמדו של הגר"ב שרגא שליט"א המכון את בית ההוראה מראשית הקמתו.

לאחר לימוד עיוני בהלכות טהרה בשורש הדברים, השתלמו מורי ההוראות בקורס פרקטי המקיף את כל הנקודות שמורה הוראה פוגש בדרכו, ובעיקר בענייני רפואה והלכה בעניינים החדשים בדורנו, בשילוב מצגות ועוד מביה"ח "שערי צדק". השימוש והלימוד נעשה אצל ראש בית ההוראה "מעין טהור" הגאון ר' יניב נסיר שליט"א, אשר נודע בשערים בספריו ובשימושו וקירבתו אל כל גדולי ישראל שליט"א.

בראשית הכנס נשאו דברים ראש בית ההוראה הגר"י נסיר שליט"א שעמד דבריו על המחויבות הגדולה של מורה הוראה, הגאון ר' שלמה סעודון שליט"א ראש ישיבת ברכת ה' שכיבד את הכינס בנוכחותו ובירך את ראש בית ההוראה על השיעורים המאלפים והחומר המקיף שנתן למשתתפי הקורס בהירות כיצד לגשת אל השאלות, כאשר בשיא המעמד נשא הראב"ד הגר"ב שרגא שליט"א את המשא המרכזי ודיבר בגדול מעלת המורים ותיבל את דבריו מאשר ראה אצל רבותיו מצוקי ארץ צ"ל, ועד כמה נזהרו בהוראה ובלימוד התלמידים. וחילק תעודות הוראה למוצי"ם החדשים בחתימת ראש בית ההוראה ובחתימתו.

הראב"ד שליט"א ציין כי חסרים בתי הוראה לציבור הספרדי והגאון הרב יניב נסיר שליט"א מוצלח בזה מאוד ועושה דבר גדול, ומחכים כבר למחזור הבא שיהיו מורי ההוראות של הציבור הספרדי.

כידוע, בית ההוראה פועל בנשיאות מרן רבנו ראש הישיבה שליט"א והיא שעמדה לו לבית ההוראה בשעת הקמתו ומלווה אותו לאורך כל הדרך כדברי הרב שליט"א "הגאון הגדול הרב ציון בוארון שליט"א, בכל עת שאני נכנס אצלו הוא מציין לסובבים בהערכה "זה תלמידו של מרן הרב מאזוז" וגם בכל עת שואל ומתעניין משלומו של מרן ראש הישיבה ומאחל לו בריאות טובה. לפני מספר שנים נגרמה אי הבנה בינו לבין מרן ראש הישיבה, גורמים מסוימים ניסו להלהיט את הענין ולהחריפו. הגעתי אל הגר"צ וסיפרתי לו את האמת. הגר"צ נתרצה, וכדי להרבות שלום קם וטרח (חרף חולשתו ובריאותו הרופפת) והגיע להילולא של אותה שנה. גם הגר"ב שרגא שליט"א אמר התבטא לפני כמה מקרוביו: מה היא מעלת ישיבת "חברון" ליד "כסא רחמים"... ותמיד בלומדי אצלו היה גוער בחיוך בימי חמישי "לא הבאת לי עלון בית נאמן?", והרבה פעמים היה יושב בבית המדרש וקורא מתחילתו עד סופו באומרו "כאן יש חידושים שאין בשום מקום". כיוצא בזה, באחד הפעמים שבקשתי מהגאון הרב אהרן ירחי שליט"א ללמוד ממנו דבר מה, אמר לי בענוותנות: "אחרי שלמדת אצל רה"י אין לי מה להוסיף לך".

על חיבורו התמידי והמיוחד של בית ההוראה למרן שליט"א, למדנו תקופה קצרה לאחר תחילת הופעת "גליונו של מלך" כאשר נתקבל במערכת מכתב מאת הגר"י נסיר שליט"א, באומרו "מה מאוד נהנתי והופתעתי מהגליון הנפלא שזכיתם להוציא תחת ידכם, ממש פעמון זהב ורימון הטוב נודף כאפרסמון, וחזותו מוכחת עליו שיצא ע"י מי שיש לו ידע והבנה בכתיבה ועריכה כמו שמנהיגנו מרן ג"ע ראש הישיבה שליט"א עשרות בשנים. ברכתי לכם שכה תרבו ותפרצו בהצלחה רבה וס"ד לתפארת עמ". ובתמונה המצורפת ניתן היה לראות את מדורו של מרן רבנו שליט"א תלוי ומפורסם בלוח המודעות בכלל "מחנה אפרים" שבראשו עומד הרב שליט"א לחיזוק האברכים ועידודם בלימוד התורה.

יהי רצון שיזכו המורים לזכות את הרבים ולא תצא תקלה תחת ידם, אמן.

עצמו – היה הניגון המפורסם של אבינו אב הרחמן. פקחתי את עיני כשהמילים מהשיר מתנגנות בראשי ללא הרף, "לשמוע... ללמוד וללמד... לשמור ולעשות... את כל דברי תלמוד תורתך באהבה..."

התאכזבתי שלא ראיתי את מעמד קבלת התורה. קמתי, התארגנתי, ושניה לפני שיצאתי מהחדר הכתה בי ההבנה במלא עוצמתה!

הייתי שם...

כן זכיתי לקבלת התורה...

אמנם לא שמעתי שם אלוקים חיים מדבר מתוך האש, אבל המילים האלו אותם אני אומר כל בוקר כמעט בחטף, הלחלו בי ופשוט בגופי כארס של עכנאי.

פתאום הבנתי...

עיקר קבלת התורה הוא לשמוע ללמוד וללמד, ואז... לשמור ולעשות באהבה!

מה החכמה ללמוד וללמוד לילה כיום יאיר בלי לקיים? בלי לעשות? בלי ה'באהבה' של קיום התורה?

להתייחס יפה לילדים או לקיים את חובתי מול ילד שנופל מהספסל – זה לא טורד ומפריע לקבלת התורה... להחמיא לנאות הבית או לעזור לה, זה לא מה שמוציא אותי מהמהלך של קבלת התורה... זוהי קבלת התורה עצמה!! לשמור ולעשות!!

והעיקר הוא החלק של 'באהבה'!

אור פשט בליבי, הבנתי למפרע שחג השבועות הזה, היה חג מתן תורה המכונן ביותר בחיי.

הבנתי אל נכון את המשמעות האמיתית של קבלת התורה ויישומה אל החיים שלנו, ותפסתי את העבודה הנכונה והאמיתית של מתן תורתנו הקדושה!

קדם מתוך שינה עם הסטנדר שעליו הוא נרדם, על הרצפה בין הספסלים. הבעיה הייתה שמעוצמת המכה ומהבהלה הגדולה שנלוותה אליה, הוא החל לצרוח בהיסטריה נוראה, ואביו שעד לפני כמה דקות היה כאן – לא נראה כרגע באופק.

החברותא ואני קפצנו בבהלה, הוא רץ לנסות לאתר את האבא ואני הובלתי את הילדון המפוחד בעדינות אל מחוץ לבית המדרש תוך ניסיונות הרגעה ואיתור של איזו כוס שתיה או ממתק שישים קץ לתלאה החדשה שניהתה עלי...

אני בוש להיזכר שכל מה שעמד לי בראש באותה שעה היה: "אוי... אם הייתי עכשיו בשייבה, כמו כל השנים... שם אין ילדים שנופלים... שם אפשר ללמוד ברציפות כמו שצריך!"...

התחושה הגרועה לא עזבה אותי כל הלילה. זה היה סוג של 'הקש שישבר את גב הגמל'. בכל פעם שהחברותא יצא לשתות משהו או שהיה איזה הפסק קטן והכרחי מהלימוד, כבר הרגשתי בכל ליבי את 'המצב הרפוק' אליו נקלעתי, ואת החוסר כמה שהורגתי אליו כל השנים. תפילת ה'שחרית' כוותיקין וה'מוסף' שלאחריה, כבר היו בהתאם, מה שלא שיפר כל כך את מצב הרוח הכללי שלי...

כשחזרתי הביתה ורעייתי קיבלה אותי כמאור פנים ובשולחן ערוך כמו שהיא תכננה, לא יכולתי לבטא את הרגשותיי, זה לא היה יפה לאכזב אותה ככה. קידשתי וטעמתי, החמאתי וטעמתי שוב, ואז נכנסתי לנוח וסגרתי את דלת החדר.

עכשיו נשארתי לבד, אני ותחושת ההחמצה שלי בלי אף אחד נוסף. דמעות עלו בעיני... אבל מדוב עייפות כנראה נרדמתי מיד.

התעוררתי כעבור שעתיים בערך, מבוהל מחלום שהיה ברור ומוחשי מול עיני. נחסוך מהקוראים הנכבדים את כל החלום על כל פרטיו, רק אספר שעמדתי שם מול הר סיני באמצע המדבר, מזיע ועייף עם אותה הרגשה בה הלכתי לישון...

אבל בניגוד למה שהיה ניתן לצפות, עמדתי שם ממש לבד.

יחיד במדבר! מול הר בוער כאש... עשן וערפל.

מסביבי הוצבו בוקסות רבות עוצמה, שאמורות היו להעביר את המעמד הנורא לציבור הענק, שמשום מה לא הגיע לשם...

בחלום לא הטרידה אותי העובדה שאף אחד לא נמצא. גם המוזרות של בוקסות עוצמתיות של שנות האלפיים, שחרדרו למעמד העתיק לא הסבו את תשומת ליבי. יותר הייתי מוטרד מהצמא והעייפות, וחיכיתי בכליון עיניים שמעמד קבלת התורה יתחיל כבר...

בינתיים התנגנו ברקע 'ניגוני חימום' מרגשים, שהכולט שכהם, אתו התעוררתי – בלי שזכיתי לראות בחלומי את המעמד

הגיליון מוקדש

לרפואתם השלמה של

משה ישראל בן רבקה

חיים בן אליהו

בחצרות

ומאירים את העולם

הילולא דרשב"י

מעמד ההכתרה בכתר תורה

סיום הש"ס שע"י הבה"ח ר' יוסף בוכריץ הי"ד

לשליחת תמונות למדור ניתן לפנות
למערכת הגיליון

”

כזכרם נקבעו באו לך

הכינוס השנתי • פרטים בקרוב

”